

Tinc damunt la taula una revista que porta la fotografia d'una de les obres que han causat més impacte en un certamen de gran ressò internacional.

L'obra, que no se sap ben bé si pertany a la pintura, a l'escultura o a una branca poc explorada de les belles arts, consisteix en tres pots de llauna, com els de llet condensada, els d'algunes sopes instantànies, els de tomàquet sofregit i altres d'utilitat similar.

En cada un dels tres pots que han fet furor a la mostra, hi ha un etiqueta amb una inscripció en lletres grosses que diu *Merde d'Artiste*. És generalment sabut que molts artistes són propensos a deixar-se endur per la vanitat, però fins ara no n'hi havia cap que hagués caigut en l'autoadmiració d'envasar el resultat final de les seves digestions i posar-lo en conserva. No descarto pas que jo estigui mal informat i que m'hagi passat per alt

algun precedent il·lustre: m'he de limitar a dir que, en tot cas, no n'he tingut notícia.

Hi ha crítics que han fet grans bocades de la *Merde d'Artiste*, remarcant, sobretot, el seu enorme poder de provocació. A mi no m'ha sorprès gaire, perquè fa temps que es veia venir o com si ja la tinguéssim al damunt.

M'estranya que cap es-

cultor no hagi aprofitat la possible combinació entre els mòbils, els mecanismes activats per infraroigs i la modernitat desesperada. Podria provocar a l'engròs una escultura que consistís en una palanca amb una sabata en un extrem i un automatisme electrònic a l'altre, de manera que quan un espectador s'hi aturés davant per contemplar-la, l'obra d'art es disparés per donar-li una guitza a l'entrecreix, a allò que abans se'n deia, amb un triomfalisme exageradíssim, les parts nobles.

Pere Calders

Sense data de caducitat

Ovelles negres; ovelles mulates

Alguns coneguts meus —polítics professionals— s'empeyen davant el fet que els polítics conformen una classe social específica. "Els donen plat a banda", segons una formulació popularment admesa. D'entrada, trobe honorable l'ofici de polític —com el de palanganer, el cas és guanyar-se la vida—, però jo no ho entès mai allò de la immunitat parlamentària. Potser és que no m'ho han explicat correctament, o bé que no m'he preocupat d'assabentar-me dels detalls de la lletra petita. Siga com siga, no entenc que un gamberro, si és polític, siga menys gamberro que una altra persona de similar comportament, però d'ofici distint. A partir d'ací les diferències entre uns i altres són ostensibles. Gaudeixen, per tant, de privilegis que no tenim la resta.

Així mateix, Juan Guerra participa de la prerrogativa esmentada perquè hi toca prop. Després de les considerables pro-

ves de culpabilitat que han aportat els mitjans de comunicació, els en carregats de la justícia no troben indicis raonables per a jutjar-lo. Sembla que la raó és subjectiva. Si és així, Juan Guerra hauria de querellar-se i fins ara no ho ha fet. M'incline, doncs, per creure'm la premsa. Continue: Lluís Manglano és el jutge valencià que obrí una investigació sobre l'anomenat *cas Naseiro*. L'escolta

telefònica duta a terme a instàncies de Manglano, publicada posteriorment en la premsa, proporciona, crec jo, indicis per a, si més no, donar-li l'oportunitat a Naseiro i companyia que es defense davant d'un tribunal. En canvi, el fiscal manifestava el 29 de maig que, per ell, s'haurien de cloure les diligències prèvies. És a dir, no hi ha *cas*. Recorde al lector que a França casos semblants s'han resolt amb una amnistia decretada pel govern. No obstant, cauríem en un greu error si pensàrem que tots els polítics són iguals. No, no és això. A tot arreu hi ha ovelles; succeeix, però, que les sospitoses ovelles parlamentàries són mulates si molt convé.

Ferran Torrent

